

práva na požadované pozemky, používaje jich za hospodářské práce na faře a za zvonění. Po vydání III. novely k požadovacímu zákonu podal pachtýř novou přihlášku, již oba nižší soudy odmítly, majíce za to, že se žadatel zpětvzetím původní přihlášky vzdal požadovacího nároku.

Nejvyšší soud zrušil usnesení nižších soudů a uložil soudu první stolice, by, proveda řádně řízení, znovu rozhodl.

Důvody:

Vzal-li požadovatel původní přihlášku zpět, nevzdal se tím ještě nároku, třeba že jako pohnutku zpětvzetí uvedl, že má pozemky za hospodářské práce na faře a zvonění a nemá proto práva k výkupu, neboť vzdání se nároku předpokládá, že nárok jest prohlášovatelí povědom, má-li tedy prohlášovatel za to, že nároku nemá, ať už je v omylu právním nebo skutkovém, může prohlášení, že přihlášku běře zpět, s odůvodněním, že mu nárok nepřísluší, rozuměno býti právě jen jako *m o t i v o v a n é* zpětvzetí přihlášky, nikdy však jako vzdání se nároku, přijde tedy jen na to, zdali nárok opravdu má, i může proto přihlášku vždycky ještě nově podat, jen když lhuta k přihlášcům ještě neuplynula, neboť zpětvzetí přihlášky má jen za následek, že se věc pokládá tak, jako by přihláška nebyla podána bývala. Podal-li tedy požadovatel novou přihlášku dne 9. června 1921, byla podána v zákonné lhůtě čl. III. novely ze dne 1. dubna 1921, čís. 166 sb. z. a n. a musí o ní býti jednáno.

Čís. 2051.

V tom, že nábytkový vůz, vznítivší se jiskřením z lokomotivy, byl zařazen hned za lokomotivu, nelze spatřovati zavinění dráhy.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1922, Rv I 575/22.)

Nábytkový vůz, naložený na otevřeném voze, zařadila dráha jako první za služebním vozem. Nábytkový vůz za dopravy shořel. Žalobu majitele nábytkového vozu proti dráze procesní soud první stolice zamítl a uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Zavinění dráhy spatřuje žalobce především v tom, že vůz, na němž byl nábytkový vůz naložen, byl zařazen jako první za služebním vozem. V této okolnosti nelze však spatřovati zavinění dráhy, neboť dle přílohy C. k železničnímu dopravnímu řádu I. lit. F (3) musí býti jenom vozy, na nichž jsou naloženy předměty nebezpečné výbušnosti, jako střelné a trhavé látky, odděleny od lokomotivy nejméně čtyřmi jinými vozy, jež nejsou naloženy předměty, pro oheň nebezpečnými. Dle téhož ustanovení nejsou uhlí a dříví předměty, pro oheň nebezpečnými, jak také zřejmo z čl. 50 doprav. předpisů čís. XX. Z toho plyne, že jednak nábytkový vůz nelze pokládati za předmět pro oheň nebezpečný, jednak že vozy, na nichž nejsou naloženy předměty, ohni nebezpečné, mohou býti zařazeny ihned za lokomotivu. Tomu neodporuje nijak ustanovení čl. 50, 51 a 52 dopravní instrukce XIX. (čl. 46 a násl. instr. XX.). Dle dotyčných ustanovení mají se zařaditi při osobních vlacích otevřené nákladní vozy se silničními povozy, nelze-li je zařaditi pro poměrně malou váhu v předu

vlaku, na konci vlaku, pokud se týče při nákladních vlacích mají být těžké vozy zařazeny před lehkými. Než, jak z doslovu těchto ustanovení jasně vyplývá, a posudkem znalce jest prokázáno, děje se zařazení toto z důvodů čistě technických, aby zatížení vlaku bylo dle dopravních zkušeností rozděleno. Na základě posudku znalce jest dále prokázáno, že se nábytkový vůz, těžší 2000 kg, dle praxe mezi silniční vozidla nečítá, a že se zařazuje ve vlaku kdekoliv. Nákladním listem jest prokázáno, že nábytkový vůz vážil daleko přes 2000 kg; tento nábytkový vůz nelze tudíž pokládati při dopravě drahou za silniční povoz a mohl být zařazen kdekoliv. *O d v o l a c í s o u d* rozsudek potvrdil. *D u v o d y*: Otevřený železniční vůz nestane se zavřeným tím, že na něm je dopravován zavřený vůz nábytkový. Tomu svědčí odvolatelem uvedený citát »offene Wagen sind begrifflich offen gebaute Wagen« stavba vozu nerozhoduje. Vždyť nábytkový vůz jest pouhým obalem zboží, v něm uloženého, jak odvolatel sám uznává. Nezbytným důsledkem toho je, že při posouzení důvodnosti namítaného zavinění podle § 86 (1) žel. dopr. ř. jedině rozhoduje, zdali škoda mohla vzejíti z nebezpečí, tam označeného [§ 86 (2) žel. dopr. ř.]. Právem tvrdí odvolatel, že je přípustným protidukaz, kterého však neprovedl, uznáv, že nábytkový vůz proti jiskření nebyl zabezpečen, když sedadlem prohořel. Bez úspěchu čelí žalobce osvobození dráhy od ručení za škodu tím, že tvrdí, že škodu zavinila [§ 86 (3) žel. dopr. ř.]. Zavinění spatřuje v tom, že zařadila vůz hned za služebním vozem, vydavši tak nábytkový vůz zvýšenému jiskření a že tehda vytápěla lokomotivu špatným uhlím. Tím však nedokazuje příčinné souvislosti zařadění vozu a použití špatného uhlí se škodou, vždyť ani netvrdí, tím méně dokazuje, že by sedadlo nábytkového vozu nebo jeho stěna nebyly chytily, kdyby byl železniční vůz býval jinak zařaděn, nebo kdyby byla dráha topila lepším uhlím, zvláště když podle znaleckého posudku ani při nejlepším topivu jiskření úplně zabrániti nelze. Tvzení pouhé možnosti nestačí, neboť domněnka § 86 (2) nelze vyvrátiti zase jen domněnkou, nýbrž toliko přesným dukazem, že oheň povstal jen proto, že byl vůz zařazen hned za služebním vozem, nebo že bylo použito špatného uhlí. Těchto dukazu žalobce neprovedl, nevyvrátil tedy řečené domněnky a nedokázal příčinné souvislosti domnělého zavinění dráhy se škodou. Žalobce ani netvrdí, že si věci znalý odesílatel, který sám nakládal, jiné zařazení vozu vymínil, a první soud dolíčil náležitě, že zákonného nebo tarifálního předpisu pro zařazení vagonu při dopravě nábytkového vozu není.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání z důvodů odvolacího soudu.

Čís. 2052.

Žaloba z obohacení (čl. 83 směn. ř.) tím, kdo eskomptoval směnku proti jejímu vydateli.

Zda jest tu obohacení vydatele, řídí se pouze poměrem mezi majitelem směnky a její vydatelem, nikoliv však mezi tímto a příjemcem směnky.

Majitel směnky může se domáhati vrácení směnečného peníze pouze v té měně (pokud se týče ve měně, nastoupivší na místo ní), v níž směnku